

ffjellige Herrers Side, at En kunde beklæde en Plads til fuldkommen Tilfredshed, saalænge han f. Eg. stod i Premierlieutenants- eller Kapitansklassen, hvormod han aldeles ikke egnede sig til at komme op i Oberstklassen. Nu synes det, som om man gik ud fra den Betragtning, at man skal se paa, at det er haardt for disse Mænd nu at faae deres Afled, jeg havde nær sagt, fordi de havde været med i Krigen; det er imidlertid en Betragtning, som jeg ikke kan dele. Jeg skal ikke fortsætte, fordi jeg derved maatte vilde komme ind paa Ting, som ligge noget udenfor Sagen, men jeg kan til en vis Grad være enig med den høitærende Minister i, at, naar man ikke forfremmer efter Dygtighed, saa vækker det Anstød, og naar man forfremmer efter Dygtighed, saa vækker det ogsaa Anstød. Det er soletart, det ligger i den menneskelige Svaghed, om jeg tør bruge det Udtryk, at de fleste finde sig forvrettede. Men naar man gaar ud fra, at i det Dørlit en General eller en Oberst eller en hvilken som helst høiere Befalingsmand indstiller en Mand til Forfremmelse paa Grund af en mere end almindelig Dygtighed, saa sker det af Hensyn til den ualmindelige Dygtighed og ikke af Hensyn til det Personlige. Det er de Grunde, som bevæge mig til ikke at være nogen stor Ven af det Forslag, som her er fremsat.

Berg. Det lader til, at det er disse to Forslag, som vi i denne Del af Samlingen faae til at forhandle med de ærede Forsvarsmindre i Stedet for de sedvanlige Revisionsforslag. Jeg antager, at det maa være i Overensstemmelse med Revisionsbestemmelserne og Forholdene, at, naar de en Gang ere forelagte i den første Del af Samlingen, saa ere Revisionsbestemmelserne dermed tilfredsstillende ordlydende eller bogstavelig, men naar de ikke gjentages i denne Del af Samlingen, turde det være af den Grund, at de nye Ministre, vi have faaet for Krigs- og Marineministeriet, ingen Tilid have til, at det nye Folkething vil gaa deres Vej, ligesom de ikke have i Sinde at indkomme tidligere Folkethings Anskuelser. De gaa altsaa ud fra, at vi endnu ikke med Nytte, trods Forsnyelsen paa Ministerpladserne og her i Folkethinget, kunne tage disse store Sager op til alvørlig Forhandling og komme nogen Vej. Hvis det er det, der ligger i denne Fremgangsmaade, saa er det for saa vidt ikke meget opmuntrende, og idet man betragter det saaledes, bliver man noget mere betænkelig ved de militære Forslag, som komme fra de nye Ministre, end man ellers maatte efter deres Indhold kunde være, thi Undslæffen af at forelægge Revisionslovene synes, som sagt, at tyde paa, at man staar i en mere end ynkkelig principiel Modstæning til Folkethings tidligere Stilling med Hensyn til Revisionen af Forsvarslovene, og saa søger man ved Smaa-Love ligesom at gaa udenom Sagen og tilde Noget

ind, som man enkeltvis kan ønske forbedret. Under de Forhandlinger, som ere førte om denne Sag, har et Medlem her i Folkethinget sagt: Vi ere enige om det, et andet Medlem: Vi ere enige om det. Men vi ere ikke enige om noget enkelt, fordi vi have taget det Hele i Betragtning, og om det Hele ere vi ikke enige. De Herrere tage kun ved den ene Sank og sige: Der ere vi enige, og saa finde de Noget at tage fat i ved den Side, der vender til dem; Alt, hvad der vender til den anden Side, skyde de bort fra sig. Foreløbig skulle de ikke sige, at vi ere enige hverken om Dette eller om Hint, hverken om Artilleriets Udvikling, Officerernes Uddannelse eller Nogetsomhelst, thi saa længe vi behandle en Sag i dens Almindelighed, og de fremstille dette og dette og dette og kun ville tage den ene Del med og skyde den anden fra sig, saa længe er der ingen Enighed, thi disse Ting ere Betingelse for, at vi kunne være enige. Det vide de Herrere, som tale saaledes, meget godt, men det lyder saa sjønt at sige, at man er enig om det og det, og hvorfor skulle man saa ikke tage det, man er enig om? Jeg glædede mig meget ved at høre det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen). Han udvillede for os, hvor meget ørkesløst Arbejde vi havde udført i dette Thing i de sidste 7 Aar med Hensyn til Forsvarsvesenet, og det sagde han meget frimodig og aabent, skjøndt han selv har været Minister og har medvirket til, at Arbejdet blev ørkesløst. Det Slags Vej endelser af sin Magtesløshed til at udføre disse Aars store Opgaver paastjønner jeg i høj Grad, jeg vilde ønske, at alle Krigsministre siden 1872 vare staaede op og havde sagt det Samme: Vi have ved vor Stilling til Folkethingets Krav med Hensyn til Revisionsarbejdet foranlediget, at Folkethinget Aar efter Aar har maattet paatage sig ørkesløst Arbejde, thi naar Folkethinget har udført noget Arbejde og gennem sine Forslag har udtalt det og det Omste, have Ministrene . . . (Thomsen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?) Ja, det er dog ikke sagt, at Bemærkningen bliver saa meget fort! Jeg siger, naar vi saaledes have rullet Stenen op, og tro, at nu ligger den, har Ministeriet gjerne benyttet Somrene imellem til at rulle Stenene ned, for at Folkethinget kunde begynde forfra. At det er gaaet saaledes, har det ærede Medlem for Helsingør været saa venlig aabent at sige, at han ogsaa har sin Part i og Ansvar for. — Med Hensyn til det Lovforslag, her foreligger, skal jeg ikke komme dybt ind derpaa. Jeg hørte yttre, navnlig af det ærede Medlem for Helsingør, at vi fik det vel i Udvalg, og der vil det altsaa bedre kunne behandles og mere alsidig kunne overveies. Jeg vil ogsaa nødig sige noget meget Ondt derom, fordi jeg blev helt rørt over at høre den meget ærede nye Krigsminister udvikle for os